

EVA MILLET

Periodista, autora d'«Hiperpaternidad» (Plataforma Actual)

Crítica Arran del naixement del primer dels seus dos fills, la periodista Eva Millet va començar a especialitzar-se en temes d'educació i criança. Fa dos anys va posar en marxa el blog 'www.educa2.info' i ara acaba de publicar un assaig sobre la hiperpaternitat

“Deixem de preguntar-ho tot als nens, la família no és una institució democràtica”

LARA BONILLA

Hem passat de tenir fills *moble*, a qui feiem poc cas, a tenir fills *altar*, que venerem. Una nova generació de pares practica la hiperpaternitat, un model de criança originari dels EUA, i propi de les classes mitjanes i altes, que es caracteritza per una sobreprotecció d'uns fills que s'han convertit en el centre de les famílies del segle XXI. Així ho sosté Eva Millet al seu últim llibre.

Per què els pares d'ara som més protectors?

Una de les raons és demogràfica. Si només tenim 1,3 nens de mitjana, aquest nen és el centre d'atenció i de la vida dels seus pares. I no els estem fent cap favor. Esclar que són superespecials! Però per a tu, no per a tot el món, i s'han d'acostumar que no són el centre de l'Univers. Les famílies abans eren més extenses i tothom –avis, tiets, cosins– participava en la teva educació. Ara no, el model està blindat i no acceptem comentaris ni crítiques de la tribu. A més, tenim els fills de més grans i importem a la criança les eines de la feina. I també hi ha una competència brutal entre pares: els nens són ara signe d'estatus. Són una projecció de tu mateix i les seves fites són les teves. Tot ha de ser perfecte: la casa, el cotxe, les dents i, també, el nen.

Com són els hiperpares?

La hiperpaternitat es caracteritza per una atenció excessiva als nens i una perpètua supervisió. Els pares resolen sistemàticament els problemes als seus fills i això té conseqüències, perquè els estàs fent menys autònoms. Una altra característica és justificar-los contínuament i estimular-los precoçment. Hi ha una tendència a intentar que els nens ho facin tot com més aviat millor perquè siguin *supernens*, però això té dues derivades. Estem prenent als nens el més important de la infantesa, que és el temps per jugar, i no tenen temps per avorrir-se, i de l'avorriment en pot sortir la creació. Està bé que facin alguna activitat però el màxim haurien de ser tres tardes ocupades, i ja em sembla molt.

“Estic farta de fer que la infantesa del meu fill sigui màgica”, deia la carta d'una mare que es va fer viral. Trobem pares insegurs perquè hi ha sobreoferta de mètodes i experiències que el nen ha de viure, i això suposa un estrès afegit. Sembla que no puguis quedar-te a casa un cap de setmana sense fer res, i els nens a vegades també ho demanen. Estan farts de tanta acadèmia precoç i no hauria de ser així perquè els mates les ganes d'aprendre i la curiositat.

Com podem saber si ens hem convertit en hiperpares?

Hi ha dos senyals. Un, si no ets capaç d'observar el teu fill sense intervenir a la primera oportunitat. I un altre és

quan es parla en plural dels fills: “Avui tenim un examen”, “Hem aprovat”, “Hem suspès”...

Els hiperpares també intervenen molt en l'escola.

Està bé que els pares s'impliquin en l'escola, que hi col·laborin, però cadascú ha de saber quins són els seus límits. El problema és que sovint acaba en enfrontament.

Triar escola provoca molt d'estrès als pares.

I no hauria de ser així. Els nens haurien d'anar a l'escola del barri. Però hi ha la idea que han d'anar a l'escola perfecta on fan l'última tècnica pedagògica. És un estrès. Els pares visiten 25 escoles, fan *excels* i després no es refien de l'escola a la qual l'acaben portant.

I quins nens estem criant?

Estem criant nens amb una visió molt inflada de si mateixos. Estem criant nens *L'Oréal*: “Perquè jo ho valc”. Però d'altra banda, són nens molt dèbils que mai han après a resoldre els seus problemes, perquè mai els has donat l'oportunitat ni les eines i davant un petit problema es desmunten. Recordo el cas d'una estudiant nord-americana a Barcelona que es va quedar atrapada a l'ascensor i en lloc de tocar l'alarma va trucar a la seva mare als Estats Units perquè l'hi resolgués. Estan acostumats que els pares els diguin què han de fer. En estar tan protegits són insegurs i tenen moltes pors: nens amb por de dormir amb el llum apagat, d'estirar la cadena, de menjar coses noves...

¿La criança natural o maternitat intensiva pot ser un problema?

La maternitat s'ha professionalitzat en el sentit que hi ha dones que fan de la maternitat la seva feina i es defineixen com a *full time mums*. S'acaba embogint. El nen és el teu referent però hem de tenir altres activitats a la vida.

I quin és l'antídote per revertir la hiperpaternitat?

L'underparenting o sana desatenció dels fills. Com a pares la nostra feina és estar pendent dels fills però sense intervenir a la primera ni fer-ne un drama. Si la nena està desganada no vol dir que tingui anorèxia, i si un dia no la deixen jugar a futbol no és *bullying*. Poso l'exemple de la motxilla: quan el nen surt de l'escola no li has de portar la motxilla com si fossis el seu majordom. Si pesa, treu-li un parell de llibres. L'has de fer responsable de les seves coses. I també deixar de preguntar-l'hi tot: “Que vols dormir?”, “Que vols dinar?”, “Que vols un Dalsy?”... Hi ha aquesta idea que la família és una institució democràtica i no, la família és una jerarquia: els pares a dalt i els nens a baix. Tots hi participem però no li pots preguntar a un nen de 3 anys què vol per sopar. —

Eva Millet (Barcelona, 1968) analitza el fenomen dels hiperpares al seu nou llibre *Hiperpaternitat* (Plataforma Actual). CRISTINA CALDERER

un personatge

ELEANOR ROOSEVELT

un lloc

MENORCA

un llibre

'CAPITAL', DE JOHN LANCHESTER EDITORIAL ANAGRAMA